

JARO 2023

ČÍSLO
124

TYLÁČEK

ČTVRTLETNÍK ŽÁKŮ, UČITELŮ A RODIČŮ ZŠ J. K. TYLA

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

DRAVCI V NAŠÍ TĚLOCVIČNĚ | JAZYKOVÝ KURZ | DĚLÁME RADOST SOBĚ
I POTŘEBNÝM | TY VÁLČÍŠ, JÁ MALUJU | JAN KOLLER NA TYLOVCE | KARNEVAL
ŠKOLNÍ DRUŽINY | ZPRÁVIČKY Z NAŠICH MATEŘSKÝCH ŠKOLEK | ROZTANČENÝ
PODVEČER | EXKURZE 8. ROČNÍKŮ | JAKOU KNIHU CHCI ČÍST?
KOMIKS | HÁDANKY | JAZYKOVÉ OKÉNKO

Roztančený podvečer Tylovky v Elimu

Karneval školní družiny

Úvodem

Dobrý den vážení čtenáři, tento úvodník píše týden před Velikonocemi a počasí je vsutku aprílové, na jaro to moc nevypadá. Ne nadarmo se říká, že březen — za kamna vlezem, duben — ještě tam budem... Ale v době, kdy tyto řádky čtete, je jistě už i venku tepleji.

Je to pár dní, kdy jsme společně oslavili Den učitelů. Na Tylovce děláme společnou oslavu všech zaměstnanců, pedagogů i nepedagogů, protože já vnímám tento den jako den všech pracovníků ve školství, jak by se měl podle mě správně jmenovat. Jeden bez druhého bychom ve škole nemohli fungovat. Na místě je vždy poděkování za vše, co pro děti a žáky dělají. A jsem moc rád, že ani děti a rodiče nezapomínají.

Ministr Balaš ve svém tradičním projevu v tento den kromě poděkování připomněl, co nás čeká. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a jeho organizace Národní pedagogický institut ČR v současné době pracují na revizích rámcových vzdělávacích programů. Cílem této úpravy je zejména revidovat objem učiva, ale také proměnit samotnou výuku tak, aby odpovídala požadavkům 21. století. S tím se dá jen souhlasit. Mezi základní dovednosti žáků musí nově patřit nejen trivium, ale také práce s informacemi, mediální a finanční gramotnost či schopnost kritického myšlení. A to není všechno. Změny čekají také samotnou profesi učitele. Ministr chce motivovat začínající učitele a snížit tím jejich odchody do jiných profesí. A ty, kteří již odešli,

naopak nalákat zpět. Díky novele zákona o pedagogických pracovnících přibudou pozice provádějího a uvádějího učitele, kteří usnadní vstup absolventů studia učitelství za katedry. O to se my snažíme po celou dobu existence Tylovky. Kromě toho by mělo dojít například na rozšíření podpory ředitelů a ředitelů škol coby lídrů vzdělávacího procesu každé školy, ale také na snižování nerovností ve vzdělávání a minimalizaci vlivu rodinného zázemí na průběh a výsledky vzdělávání žáků.

Já věřím, že to budou změny koncepční a vyargumentované s odbornou veřejností a vysvětlené dobře i veřejnosti rodičovské. Ne jako poslední výkřiky o rušení devátých tříd nebo hudební výchovy, které na pár minut zazářily na stránkách médií, aby o nich víckrát nikdo neslyšel. Máme krátce před zápisem do základní školy. Předpokládáme velký zájem a zřejmě nebude v našich kapacitách vzít všechny zájemce, možná ani všechny obvodové. To nás mrzí, ale nejsme schopni školu nafukovat do nekonečna. Naplněná maximální kapacita školy 750 žáků nám přináší mnohé komplikace, které zvládáme jen s vypětím všech organizačních a pedagogických sil. Na druhou stranu máme radost, že se u nás dětem líbí. I do budoucna pro to uděláme maximum.

Líbilo se u nás i fotbalové ikoně Janu Kollerovi, kterého jsme moc rádi pozvali na besedu se žáky. V květnu budou mít s největší pravděpodobností

žáci 9. tříd možnost pobesedovat také s Václavem Marhoulem, osobitým režisérem a hercem.

Pokud jste si našli cestu na naši hudební pohádku O staré vrbě nebo akci V tanečním rytmu, jistě jste se potěšili skvělými výkony dětí i dospělých. Pokud jste to nestihli, divadlo bude ještě i v květnu a červnu, v květnu se těším na školní akademii, tentokrát na téma E-moce.

Přeji vám všem teplé jaro, svěží barvy na záhoncích i v myslích a žádnou jarní únavu.

*Pavel Koc,
ředitel školy, 3. 4. 2023*

Nella Klempererová 7. C

Tělocvična plná dravců

Zážitky a vzpomínky jednotlivých tříd z přednášky o dravcích

Naše škola uspořádala přednášku o dravcích. Pan Brož nám ukázal spoustu dravců. Někteří mezi námi v tělocvičně i létali. Velice se mi líbil orel bělohlavý, káně Harrisova, sova pálená a čimango. Čimango mezi námi dokonce i chodil po zemi.

Dozvěděla jsem se mnoho nových informací. Například, že dravce krmí jednodenními kuřaty a sušeným masem. Na konci besedy nám některým dal na ruku rukavici a my si mohli podržet výra. Moc se mi beseda líbila.

Daniela Ondoková, 5. B

Na naší škole proběhla moc krásná přednáška o dravcích. Po vstupu do tělocvičny jsme viděli velké přepravky, v kterých byli dravci umístěni. Pan chovatel nám představoval jednoho dravce po druhém. Někteří z nich i po tělocvičně létali. Bylo to opravdu moc krásné. Dozvěděli jsme se zajímavé informace o životě a chovu těchto dravců.

Matylda Němečková, 5. C

Byli tam například orel bělohlavý, káně Harrisova, výr velký a plno dalších zajímavých dravců.

Mě zaujal orel bělohlavý a čimango falklandský. Moc jsem si to užila a doufám, že to ještě někdy uvidím. Chtěla bych poděkovat panu Janu Brožovi. Velké DĚKUJI.

Kateřina Brožová, 5. B

Ve čtvrtek 9. 2. jsme šli do tělocvičny podívat se na ukázkou dravců a sov. Když dorazily všechny třídy, začal nám pan chovatel ukazovat dravé ptáky. Představil nám například káni Harrisovu, která nad námi létala. Také nám ukázal orla bělohlavého. Toho jsem se trochu bála. Pak nám ukázal některé sovy. Naše paní učitelka měla na ruce výra velkého. Mně se nejvíce líbila sova pálená. Moc se mi to líbilo.

Michaela Tejnorová, 4. D

Jednoho krásného dne k nám do školy přijel chovatel dravců a sov. Bylo to super. Viděli jsme například káni Harrisovu, sokola stěhovavého nebo orla bělohlavého, který měl silné drápy, zobák a obrovské rozpětí křídel. Když nad námi proletěl, tak jsem cítil od jeho křídel vánek na obličej.

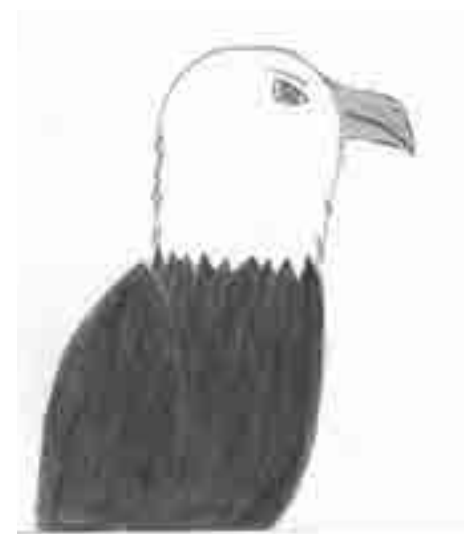
Ze sov nám pan chovatel ukázal sovu pálenou nebo výra velkého, kterého měla paní učitelka na ruce, ale musela mít speciální rukavici.

Libor Janda, 4. D

Ve čtvrtek 9. února jsme měli možnost prohlédnout si živé dravce a sovy.

Jejich chovatel nám o nich řekl spoustu zajímavých informací, a některé dokonce nechal po tělocvičně proletět. Viděli jsme například orla bělohlavého, výra velkého, sovu pálenou a další. Celá akce se mi moc líbila.

Jonáš Klement, 4. D

Lukáš Rádr, 5. C

Dnes jsme se seznámili s mnoha dravci, jako je výr velký, kalous ušatý, puštík, poštolka, orel bělohlavý. Moc se mi líbilo, když mi na ruce přistála poštolka. Dost mi překvapilo, že orel bělohlavý váží jen 5 kilogramů nebo že puštík sní denně osm myší, houká jen sameček a samička vydává jen křiklavé zvuky. Nejvíce mě rozesmál pták čimango, který prý nerad létá a jen tak mezi námi pobíhal. Sovy prý nevidí ve velké tmě. Stačí jim jen malinko světla třeba od hvězd na obloze, aby rozeznali, kde je co. Moc se mi dnešek líbil, protože jsem se dozvěděla více informací o dravcích.

Vanessa Havlíková, 5. C

Sova pálená nevidí nablízko, ale dobře vidí na dálku. Kdybychom ji zavřeli do úplné tmy, tak nevidí.

Matvii Novikov, 5. C

Bylo hezké, že nám dravci létali nad hlavami. Nejvíce mě zaujalo to, že kdybychom vzali sovu pálenou do kina, tak by se tam úplně zbláznila, protože nemůže hýbat očima do stran. Ale zato umí otočit hlavou až dozadu.

Julie Pokorná, 5. C

Sova pálená není vůbec chytrá, jak se o sovách tvrdí. Když dáme k očím sovy maso, tak ho nevidí. Ale do dálky vidí skvěle.

Karolína Jiravová, 5. C

Natálie Trenčanská, 5. C

Když je na stromě kalous ušatý a cítí se v nebezpečí, tak se scvrkne na velikost 6–7 centimetrů a udělá ze sebe jako zlomenou větev. V této poloze vydrží strnule i několik hodin. Žije převážně v dutinách stromů. Skřehotání puštíka dříve lidé prisuzovali hejkalovi, který samozřejmě neexistuje.

Amálie Marečková, 5. C

Hospodáři měli puštíka v oblibě, protože jeho potravou byly myši, které by sežraly veškerou zásobu obilí.

Petr Pavlíček, 5. C

Samec orla bělohlavého má stejnou barvu jako samice, má svítivě žluté pařáty. Je velmi dobřý dravec. Převážně se živí rybami. V zoologické zahradě se dožívá až 50 let, ve volné přírodě se dožívá méně.

Johan Křiváček, 5. C

Sovy nemají uši, ale jenom díry v hlavě. I když jsou tak velké, tak se dokážou vejít i do malých otvorů. Moje nejoblíbenější sova je sova pálená. Pán nám vyprávěl nejen zajímavosti o dravcích, ale i různé legrační historky. Třeba jak výra velkého nutili létat, výr se urazil a uletěl na strom, kde zůstal tři dny. Pak ho museli ze stromu opatrně setřást narážením auta do stromu.

Zuzana Hvězdová, 5. C

Orel bělohlavý byl na konci 20. století na pokraji vyhynutí. Zatímco na většině území Aljašky a Kanady byl jeho výskyt hojný. Poté se však jeho populace v USA obnovila a ustálila tak, že byl roku 1995 přesunut ze seznamu ohrožených druhů na seznam mírně ohrožených.

Šimon Staněk, 5. C

Orel bělohlavý má malé a velké drápy. Kdyby si zlomil ty malé, tak se nic nestane. Ale kdyby si zlomil ty velké, tak by to ohrozilo jeho život. Používá je totiž k lovu. Když se kalous ocitne v ohrožení, tak na hlavě zvedne pírka a scvrkne se na velikost šesti až osmi centimetrů. Výr velký váží dva kilogramy.

Nikola Jarošková, 5. C

V tělocvičně bylo plno dřevěných beden s otvory. V první bedně byl sokol stěhovavý. Zaujal mě tím, že měl krátký ocas a křídla jen proto, aby

Amia Isabella Hladká, 5. C

ho nebrzdili v letu. Líbil se mi puštík obecný, protože byl tak roztomilý, a já prostě sovičky zbožňuju. A také proto, že když se cítí v ohrožení, tak se přitiskne ke kmenu stromu. Puštíci také byli sovami Bradavic z Harryho Pottera.

Rozálie Juklová, 5. C

Na představení dravci jsme byli ve čtvrtek. V ten den měla být přírodověda, ale paní učitelka objednala tento program. Já, moje kamarádka Viktorka a vlastně celý první stupeň jsme se moc těšili. Neumíte si představit ten pocit, když vám přímo nad hlavou letí dravý pták nebo sova. Nejprve jsem si myslela, že se těch ptáků nebudu bát, ale když kolem nás pobíhal pták nazývaný čimango falklandský, tak jsem strach měla. Já i ostatní děti jsme křičeli strachy, když se k nám blížil. Někteří ptáci létali opravdu tak nízko, že se mých spolužáků dotkli křídlem.

Program trval asi jednu hodinu a pán vždy řekl spoustu zajímavých informací o každém z dravců nebo sov. Viděli jsme například orla bělohlavého, poštolku, sovu pálenou nebo neposlušného čimanga. Některé ptáky mohli moji spolužáci držet na ruce. Učitelé drželi výra velkého. Byl doopravdy velký!

Anička Tram, 4. A

Leoš Duchoň, 5. C

Sově pálené se tak říká proto, že vypadá, jako by byla spálená nebo popálená.

Amia Hladká, 5. C

Nejvíc se mi líbil orel bělohlavý. Rozpětí křídel měl asi dva metry.

Lukáš Rádr, 5. C

Orel bělohlavý byl v Americe téměř vyhuben, je to národní pták Ameriky. Dožívá se 50 až 60 let.

Jan Dvořák, 5. C

Samice orla bělohlavého je dvakrát těžší než samec.

Leoš Duchoň, 5. C

Sova pálená má hlavičku ve tvaru srdce. Její název „sova pálená“ je proto, že hnědožlutá barva peří připomíná spálený papír. Může snést až deset vajec.

Matylda Němečková, 5. C

Julie Pokorná, 5. C

Jaroslav Hašek, 5. C

Exkurze 8. ročníků do SPŠ ve Volyni

V úterý 7. 3. se naši osmáci v rámci exkurze do SPŠ Volyně zúčastnili akce „Den s obnovitelnými zdroji“. První část programu byla věnována udržitelným zdrojům energie a pak následovala prohlídka školy s ukázkami prací žáků, prohlídka dílen a technického zázemí školy.

Tady jsou některé postřehy osmáků:

Zaujalo mě vodíkové auto a CNC stroje. Líbilo se mi, s jakou přesností ty stroje pracují. Při maturitě se odevzdávají taky maturitní práce, tedy hotové výrobky, škola nechává studenty udělat cokoli, dokonce i posed.

Líbilo se mi, že jsou hodně soběstační.

Postavili velikou kotelnu a vyrábí teplo pro školu i další stavby ve Volyni.

Líbilo se mi moderní zázemí této školy. Učitelé byli ochotní vysvětlit jakoukoli otázku.

Líbily se mi některé soutěže.

Dostali jsme krásné dárečky.

Líbilo se mi skládání nábytku v počítačovém programu.

Líbil se mi celý program exkurze.

Přijde mi jako dobrý nápad, že žáci jezdí do zahraničí, aby se inspirovali.

Bylo zajímavé projít si části areálu školy, navštívit dílny, povídat si o energiích. Ale i tak se mi některé přednášky zdály dlouhé.

Neměli jsme vůbec čas na svačinu ani na odpočinek. Jedli jsme během programu.

Děláme radost sobě i potřebným

Ve čtvrtek 30. března jsem prožil zajímavý volný den. Upřímně by mě nenapadlo, že to zažiji ve škole. Učení je zajímavé, ale volný den ve škole jsem ještě nezažil.

Naše třída se rozdělila na pět skupin. Každá skupina si zadělala své těsto a upekla si velikonoční perníčky. Všem šla práce hladce od ruky, nic jsme nespálili. Potom jsme měli čas si své perníčky nazdobit. Zdobení mě bavilo nejvíce, dalo se u toho mlsat a v naší skupině jsme se hodně nasmáli.

My jsme se ale rozhodli, že uděláme radost nejen sobě, ale i někomu, kdo neměl v životě takové štěstí jako my. Každý doma našel něco, co již nepoužívá, ale mohlo by to udělat radost někomu jinému. Společně jsme se vydali do charitativního obchodu Nepotřebné věci. Tam jsme si mohli i nějakou drobnost koupit.

Všichni jsme si dnešní den moc užili.

Matyáš Velíšek, 4. D

Pečení velikonočních perníčků a výlet do "Nepotřebek"

Když jsme se sešli ve čtvrtek 30. 3. ráno ve třídě, nemohli jsme se dočkat, až půjdeme do cvičné kuchyňky péct velikonoční perníčky. Tam jsme hned začali pracovat, připravili jsme si všechny ingredience a nádoby a už jsme zadělávali těsto.

Nejvtipnější bylo, když jsem hnětl těsto, a paní učitelka řekla, že mi to jde a že už jsem to určitě někdy dělal. Já ale odpověděl: „Nedělal.“ Potom jsme těsto rozváleli a vykrájeli různé tvary. V troubě se perníčky hodně zvětšily, ale byly moc dobré. Po upečení jsme perníčky zdobili. Díky Matyášovi jsme si při tom užili spoustu legrace.

Poté jsme šli do Nepotřebných věcí. Každý něco nesl, co už doma nepotřeboval. Mohli jsme si tam i něco koupit. Já jsem si vybral hru mikádo. Potom jsme se vrátili do školy. Tento den jsem si velice užil.

Jan Mašek, 4. D

Dělat radost seniorům

Potěšit a vykouzlit úsměv na tváři starší generace se snažily děti ze školní družiny. Všichni netrpělivě očekáváme blížící se Velikonoce a krásné období jara. Proto se děti rozhodly kousek jara donést i seniorům do Domovinky. Předaly babičkám a dědečkům velikonoční zajíčky a jiné velikonoční výrobky, které ve družině vyrobily. Své velikonoční poselství zakončily několika jarními básničkami a koledami. Na dárečcích se podílely také děti ze 4. C, 3. A, 2. A, 5. C pod vedením svých učitelů a učitelek. Dále také p. učitelka L. Lecjaksová a paní asistentka Š. Hermochová.

*Za ŠD vychovatelky Alena Vlnová
a Vladimíra Vicherková*

Ty válčíš, já maluju!

Putovní výstava kreseb dětí z Ukrajiny doputovala na Tylovku

Modré nebe, žluté obilí anebo nebe zalité sluncem a pod ním modrá řeka. Stačí otočit ukrajinskou vlajku a máme před sebou vlajku píseckou. Vyzkoušely to děti ze Základní školy J. K. Tyla, které se zúčastnily vernisáže výstavy „Ty válčíš, já maluju!“

Od 8. února do poloviny března zdobily chodby této školy roztomilé i smutné, naivní i srdcervoucí kresby ukrajinských dětí. Výstavu s názvem „Ty válčíš, já maluju!“ připravila dobrovolnická platforma Svět v Písku z obrázků dětí, které se v březnu roku 2022 dostaly do adaptačních skupin zřízených městem Písek. Učitelky z Ukrajiny, které působily v adaptačních skupinách, viděly, jak často jsou děti skleslé, jak často – obzvláště ty mladší – pláčou. Napadlo je, že by se děti mohly ze svých bolestí vykreslit. Žádné zadání, žádné téma. Jen otázka: „Jak ti je?“ A nabídka: „Zkus to nakreslit.“ Nějakou dobu obrázky ležely

v šuplíku, ale jakmile se objevily prostředky z projektu podpory Adaptace a integrace uprchlíků ve městě Písek, pustil se Svět v Písku do přípravy. Díky snaze a vkusu Natalie Kapach a Kateřiny Pokorné vznikl krásný soubor skládající se z 16 přenosných rámců a nabízející pohled do zraněné i vděčné dětské duše.

Svou pouť výstava zahájila v Městské knihovně Písek, kde byla představena v prosinci loňského roku a kde našla své první útočiště. Další zájemce v řadě byla právě Tylovka, a tak 8. února zde proběhla vernisáž výstavy, které se zúčastnily děti z několika tříd, vedení školy, učitelky a zástupkyně Světa

v Písku. Při vernisáži zazněla ukrajinština i čeština, po krátkých úvodních proslovech byla slavnostně přestřižena modro-žlutá páska a děti se rozutekly k jednotlivým panelům.

Výstava obsahuje nejen obrázky, ale také krátké texty sepsané dětmi z Ukrajiny s překladem do češtiny. Plánujeme využít potenciálu výstavy i ve výuce, například při občanské nauce nebo v zeměpisu.

Výstava zůstala na škole do poloviny března, kdy pak putovala dál, tentokrát do Sladovny v Písku. Následovat bude Základní škola T. Šobra. Organizátorky výstavy následně osloví další písecké základní školy s nabídkou umístění výstavy i u nich.

Anna Simotová

Roztančený podvečer Tylovky v Elimu

Ve čtvrtek 16. března v podvečer se ve sportovní hale Elim konal po dvouleté nucené pauze (jistě netřeba připomínat její důvody) již tradiční večer nazvaný příznačně V tanečním rytmu. Všichni se už moc těšili, o čemž svědčil jak velký počet

diváků, tak zároveň připravený počet tanečních vystoupení, kterých bylo tentokrát rekordních sedmnáct.

Tanečnický příšlůstek podpořili nejen jejich rodiče, ale i sourozenci, babičky, dědečkové, tetičky, strýčkové a spousta dalších

příbuzných a známých...

Po slavnostním zahájení se na parketu střídali tanečníci menší s těmi většími, nováčci, pro které bylo jejich vystoupení premiérou, se zkušenějšími, kteří vystupovali již poněkolkáté...

Diváci tak mohli postupně vidět tancem ožvlou louku, spolu s písní Karla Gotta si připomněli, že každý má svůj sen, za kterým se vyplatí jít, další vystoupení shrnula známý fakt, že je lepší být optimista, protože Život je pohoda, život je fajn, a tudíž i Happy... Nechyběla ani čísla na známé písničky Michala Davida Céčka a Hned teď kapely Kryštof. Večer poté vesele pokračoval se Školou zvířátek, v němž se proměnila jedna třída prvňáčků, milovníkům zvířat (ale určitě nejen jim) určitě udělala radost i skladba Marka Ztraceného Vítř do plachet z filmu o hledání a nalézání té pravé lásky a domova spolu se psem Gumpem a čtvrtáky. Zazněla také asi všem známá Macarena a několik oblíbených písní skupiny ABBA z filmu Mamma Mia, jedno z dalších vystoupení na píseň Skok je víc než krok připomnělo film V peřině, který se v Písku natáčel. Taneční kroužek přispěl

ukázkou Line dance, pátáci svým vystoupením varovali mimo jiné před nadměrnou konzumací hamburgerů. Několik vystoupení si vzaly na starost pouze dívky, které ztvárnily Story of my (school) life, další skupinka pěti odvážných děvčat se snažila neutopit v emocích ve skladbě Swim a celý večer zakončilo vystoupení slečen, které vystupovaly již posedmé a rády by se staly inspirací pro ostatní.

Za všemi vystoupeními byla vidět obrovská snaha jak účinkujících, tak i těch neméně důležitých v pozadí — paní učitelka a vychovatelka, které s dětmi trénovaly, paní asistentek, které jim při tom pomáhaly, rodičů, kteří chystali potřebné kostýmy a rekvizity... Nelze zapomenout ani na ty, kteří se starali o to, aby večer proběhl bez problémů po technické stránce. Důležitou roli měla také čtveřice moderátorů (také žáků školy), která večerem všechny provedla.

Kulturní večer se vydařil, při odchodu bylo vidět, že nejedno maminko nebo babičkino oko nezůstalo dojetím suché. A vůbec nevadilo, že občas někdo z malých (ale i těch větších) tanečnicků nějaký krok malinko popletl nebo zapomněl. Mnozí účinkující jistě už teď přemýšlejí, s čím by mohli vystoupit příští rok.

Lenka Šindelářová

foto: Jaromír Hladký ml.

Foto naleznete na obálce časopisu

Rozálie Chumová, 6. C

Karneval školní družiny

V pátek 10. 3. pořádala školní družina karneval. Po tradičním průvodu školou se všechny děti v maskách sešly ve velké tělocvičně, aby si užily tanec a soutěže.

Celé karnevalové veselí vyvrcholilo vyhlášením nej... masek.

Byly to:

- Pejsek – Jakub Mrkvička z 1. D
- Modrá indiánka – Anežka Háchová z 2. A
- Ambulance – Aneta Mašková a Anna Faktorová ze 4. C
- Hranolky – Ester Kellnerová ze 4. C
- Večernice – Vojtěch Smitka ze 4. C
- Kosmonaut – Martin Jouja z 1. A
- Lesní dělník – Marek Zeisel z 1. B
- Fiona a Shrek – Emma Potencová a Meryem Ben Salem ze 4. D.

Na všechny masky čekala v družině sladká odměna.

Po dvouleté odmlce, způsobené koronavirovou pandemií, jsme tak mohli navázat na více než dvacetiletou tradici a opět uspořádat k radosti dětí i dospělých karneval.

Veselé úsměvy mluví za vše.

Vlasta Vlasatá,

vedoucí vychovatelka

foto z karnevalu naleznete na obálce časopisu

Jan Koller na Tylovce

Dne 8. 3. 2023 proběhla na naší škole zajímavá beseda. Dostalo se mi pocty celou tuto událost moderovat společně s mou spolužačkou Miou.

Naši základní školu J. K. Tyla poctil svou návštěvou uznávaný fotbalový útočník Jan Koller.

Abychom tohoto sportovce mohli lépe poznat, připravili jsme si v rámci jeho dvouhodinového programu několik záhadných otázek a celý rozhovor jsme pojali v duchu talkshow. Navíc probíhala i soutěž pro naše spolužáky na platformě Kahoot!, kterou připravil pan zástupce Janovský.

Během návštěvy Jana Kollera jsme se dozvěděli spoustu za-

jímavých věcí, nabídl nám svým vyprávěním pohled do zákulisí velkých fotbalových klubů i světových fotbalových utkání.

Osobně jsem velice rád, že jsem se mohl s takovou uznávanou osobností českého i světového sportu poznat a strávit s ním pár minut rozhovorem. Příjemná byla i autogramiáda a společné fotografování, chutnalo mu i u nás ve školní jídelně. Na závěr jsme mu předali dárek na památku k brzkým narozeninám.

Tímto bychom ještě jednou chtěli panu Janu Kollerovi poděkovat za jeho vstřícnost a velmi milou návštěvu naší školy.

Jáchym Tůma, 9. D

Vyrábíme v 1. A

Jaro v 5. MŠ Karnevalové veselí

Kde se může setkat spousta zvířátek, pohádkových postav, ale i hasič, paní doktorka, myslivec nebo Spiderman? Jenom na karnevalu. Tak tomu bylo i v únoru v naší MŠ, kde proběhlo tradiční karnevalové veselí. Děti se dlouho dopředu připravovaly, společně s paními učitelkami zdobily třídy, šatny a vyráběly škrabošky. Po svačince se všechny děti sešly v Jahůdkové třídě a karneval začal tradičně promenádou. Nechybě-

lo čarování ani tanec. V celé naší školce se hrálo, zpívalo a tancovalo. Veselé písničky se střídaly s mnoha soutěžemi, které vykouzlily na dětských tvářích nejen úsměv, ale také radost z vyhraných drobných dárečků. Děti se příjemně bavily a karnevalové veselí strhlo i paní učitelky. Samozřejmě jsme nezapomněli na drobné pohoštění, které při těchto akcích bývá nezbytně nutné. Děti nejenom že rády mlsají, ale také ochotně s paními učitelkami připravují pohoštění. Po příjemně stráveném dopoledni se už teď jistě zase všichni těšíme na karneval v příštím roce s přáním, aby byl stejně tak veselý, jako tomu bylo i letos.

Vzdělávací program o ptáčích

Děti ze Sluníčkové třídy se aktivně účastnily vzdělávacího programu s ekologickou tematikou. Děti měly možnost vidět z bezprostřední blízkosti třeba orla, poštolku, papouška aru, čížka anebo sovičky. Odvážlivci si je dokonce pochovali. Byl to nezapomenutelný zážitek, při kterém si děti osvojily mnoho znalostí.

Těšíte se na jaro?

Děti ze třídy Zvonečků už ho vyhlíží několik dní. Když se ráno probudíme do slunečného dne, hned máme všichni lepší náladu. Na školní zahradě jsme si již s dětmi připravili záhony na setí mrkve, cibulky, hrášku a ředkviček. Letos jsme si zasadili i červený rybíz, který chodíme pravidelně zalévat. Okna naší školičky nám zdobí truhlíky plné rozkvetlých macešek a petrklíčů, které jsme společně zasázeli. Naši malí zahradníci se o ně pečlivě starají.

Sluníčkový den

Jaro vítáme v naší školce tradičně společnou akcí nazvanou Sluníčkový den. Celá školka tento den září žlutou barvičkou, děti i paní učitelky jsou oblečené ve žlutém oblečení a třídami se šíří pozitivní nálada. Jaro přivítáme společným setkáním v jedné třídě, zpíváme písničky, přednášíme básničky, které souvisí s jarním ročním obdobím a nechybí ani společné tancování. Pro děti je to také příležitost setkat se s kamarády z ostatních tříd a užít si pohodovou atmosféru. Děti i my doufáme, že jsme tímto dnem zamkli zimu na devět západů a že se nám veselou náladou povedlo přivolat jaro.

Loučení se zimou v 9. MŠ

Nový rok Štěňátka oslavila návštěvou děkanského kostela, kde jim pan farář pověděl celý příběh o tom, jak to tenkrát bylo. Cestou zpět do školky potkala ve městě samotné Tři krále, se kterými si zazpívala, a zpestřila si tím tak den.

Během ledna nás ve školce navštívilo divadlo Zvoneček s pohádkou „Královna Koloběžka“. Děti si jej jako vždy náramně užily.

V únoru jsme měli ve školce velký karnevalový rej plný soutěží, tance a skvělé zábavy. Školka byla plná dětí v nápaditých maskách.

Medvíďátka a Štěňátka pak navštívila naši krásnou městskou knihovnu, kde se dozvěděla, co všechno umí naše tělo. Získala povědomí o kostech, sva- lech, základních orgánech a je- jich funkcích.

V březnu předškoláci z 9. MŠ i KMŠ zavítali do Divadla pod Čarou, kde jedním dechem zkou- kli pohádkový muzikál „O staré vrbě“, který jim zahráli děti i dospělí ze ZŠ J. K. Tyla. Na kon- ci měsíce si ještě stihli užít kon- cert ZUŠ a navštívit prvňáčky ZŠ J. K. Tyla. Děti se seznámily s pro- středím školy a vyzkoušely si, jak to ve škole chodí.

Nejmladší třída Slůňátka si užila literárně-pohybové dopo- ledne pod vedením p. Lukášové. Dopolednem je provázela ko- courek Modroočko a jeho deník.

Z 11. MŠ

Březen – za kamna vlezem...

“aneb” přivoláváme jaro v 11. MŠ na Hradišti

Předjarní dny nám začaly jarními prázdninami, děti tak měly možnost trávit čas se svou rodinou nebo ve školce.

Počátkem března jsme si užili karnevalové veselí ve třídě Mravenečků, které bylo v podobě tanečků, her, odměn, zdravého občerstvení, hudby a společné radosti z krásných kostýmů, které si děti připravily doma s rodiči. I učitelé měli na sobě vlastnoručně vyrobené kostýmy, šli na karneval za Dvanáct měsíčků. Program nám zpříjemnila paní, převlečená za klauna - společnost Bambini z Českých Budějovic.

Zahrádku jsme po zimě probudili jarní brigádou, které se účastnili jak rodiče, tak i pedagogičtí pracovníci. Společně jsme zahrádku uklidili, zaseli a vypleli záhony a usadili další dřevěné herní prvky, které budou děti těšit při pobytu venku.

Předškolákům začaly opět akce mimo školku. Prvními z nich byl jarní plavecký výcvik v bazénu v Písku. Většina dětí se po podzimním výcviku moc těšila na další úspěchy, pokroky a prožitky sdílené ve vodě.

Základní školy E. Beneše a J. K. Tyla v Písku připravily program pro budoucí prvňáčky. Děti strávily ve škole příjemný čas. Hravou formou se tak připravily na plynulý a přirozený přechod z mateřské školy na základní školu. Děkujeme moc Tylovce za úžasný program a chutnou svačinku. 😊

V březnu naše školka vystoupila na akci „V tanečním rytmu“. Cítili jsme velkou zodpovědnost a nadšení. Tančila skupinka předškoláků pod vedením vedoucí učitelky Bc. Jany Bednarčíkové a paní učitelky Ing. Zuzany Čechové. Děti nacvičovaly tanec několik týdnů, užívaly si

sdílený taneční proces a konečné vystoupení si také moc užily. Společně s učitelkami, rodiči a prarodiči v publiku, kteří jim moc drželi palce a přišli je podpořit.

Po zimním období se těšíme na jaro a oslavy spojené s ním. Čekají nás – velikonoční dílničky, divadelní představení v MŠ, Den matek a Den otců, které s nadšením připravujeme pro maminky a atínky našich dětí.

*Bc. Lenka Lukášová
a Bc. Jan Šrůt*

Zimní radování v Křesťanské mateřské škole

Letošní zima přinesla dětem jen málo dnů, kdy si mohly venku užít ten pravý zimní čas se sněhem a zimními radovánkami. Přesto ale ve školce panovala celou zimu veselá nálada. Děti se zabývaly mnoha zajímavými činnostmi a proběhlo také několik oblíbených akcí.

Děti se vždy velmi těší na všechna divadla, ať už jdeme na představení do opravdového divadla, nebo přijedou herci k nám do školky. V lednu přijelo již poněkoličkáte v tomto roce divadlo Zvoneček, tentokrát s pohádkou „Královna Koloběžka“. Děti byly jako vždy nadšené, poměrně složitý děj zaujal i nejmenší, teprve tříleté diváky.

V březnu jsme pro změnu navštívili Divadlo pod čarou, kde nás děti a učitelé ze ZŠ J. K. Tyla velmi mile překvapili vlastní hudební pohádkou „O staré vrbě“. Komentář paní učitelky, že by s tímto svým muzikálem mohla Tylovka klidně do „Národního“, vypovídá o tom, jak se všem zúčastněným představení líbilo. Těšíme se na nějaký další divadelní počín naší školy.

V březnu prožily děti ještě návštěvu Divadla Fráni Šrámka, kam nás pozvala ZUŠ Písek na koncert. Děti a učitelé ze základní umělecké školy připravili pro děti z mateřských škol hezké vystoupení, během kterého dětem pohádkovou formou vysvětlili různé druhy nástrojů a představili jednotlivé nástroje. Každý nástroj zahrál písničku z nějaké pohádky. Děti hádaly, o jakou píseň jde, a také si ji společně zazpívaly. Pro děti to byl zajímavý zážitek a zároveň motivace učit se hrát také na některý hudební nástroj.

Stejně jako návštěvy divadel mají děti rády občasné návštěvy farářů a kazatelů z různých církví v naší školce. V rámci cyklu „Světýlko“ k nám přicházejí přiblížit dětem některé biblické příběhy. V únoru nás navštívil Bc. Viktor Jakovič s příběhem o zázraku na svatbě v Káni galilejské. Děti si celý příběh i společně zahrály. Ještě další dny ve svých hrách na setkání s Viktorem vzpomínaly.

K zimním radovánkám také neodmyslitelně patří karneval. Těšili jsme se na něj a pečlivě se všichni připravovali, jak děti, tak paní učitelky. Všechny děti dorazily v krásných a mnohdy velmi nápaditých maskách. Paní učitelky měly pro ně připravené různé aktivity a soutěže. Ve třídě Sluníček byly tématem karnevalu barvy, děti plnily různé úkoly související s barvami a nakonec našly s pomocí velkého barevného plyšového papouška krásný pestrobarevný poklad. Samozřejmě nechybělo ani představení všech masek, taneční rej a výborné občerstvení od maminek.

V březnu se třídy Sluníček i Hvězdiček byly podívat ve Sladovně na expozici Mraveniště. Každé třídě nejprve paní lektorka MgA. Ludmila Mužik Veřtátová poutavě vyprávěla zajímavosti ze života mravenců. Poté se děti mohly proměnit v mraveněčky nasazením tykadel a batůžku s mravenčím zadečkem a rozběhnout se do mraveniště. Všechny děti nadšeně prolézaly veškerá zákoutí výstavy, klouzaly se na skluzavce, šplhaly do výšek, nabíraly mravenčí vajíčka a posílaly si je, skládaly veliké puzzle, schovávaly se

do různých úkrytů. Když nastal čas odchodu zpět do školky, nikomu z nás se nechtělo mraveniště opouštět. V dalších dnech jsme na téma mravenců ještě navázali při různých činnostech, zpívali jsme si písničky o mravencích, cvičili jako mraveněčci, hledali informace o mravencích v encyklopediích, četli jsme si Ferdu mravence. Děti si tvořily různá mraveniště a nakonec jsme si je i společně nakreslili.

Jazykový kurz

I letos jsme se vydali v rámci jazykového kurzu s dětmi čtvrtých až osmých tříd na Nové Hutě. V letošním roce byl zájem pouze o angličtinu.

Výuka probíhala jako vždy hravou formou, podívali jsme se i po okolí na Pláně a Chalupskou slat'. Žáci výborně zvládli i krátký jazykový orientační běh, Pamatováčka nebo Bingo. Při večerním programu zabodovaly písničky, kvízové hry a diskotéka. V penzionu Kodrea se o nás hezky starali, a tak příští rok asi přijedeme zas!

foto jazykového kurzu naleznete na obálce časopisu

Naše sportovní koníčky – Sportovní aerobik

Sportovní aerobik vznikl v polovině 80. let 20. století na základě tanečního aerobiku pro veřejnost. Je to aerobik upravený pro soutěžení. Jsou zde povinné prvky, které je nutné předvést, ale jsou i prvky, které jsou zakázané.

Soutěží se jednotlivě i v týmech. Sestavu, kterou soutěžící předvedou, hodnotí rozhodčí. Každý z nich boduje něco. Rozhodčí hodnotí jak obtížnost sestavy, tak rozprostření prvků mezi taneční tzv. aerobky a celkový dojem.

Děti jsou rozděleny do různých kategorií. Každá kategorie je rozdělena do čtyř skupin podle věku. V čím vyšší věkové kategorii se závodníci nachází, tím obtížnější prvky musí splnit.

Cvičí se v dresech, které musí být upnuté na těle, aby nepřekážely v sestavě. Vlasy musí být pevně sepnuty do drdolu, nebo copánků, nesmí vlát jen tak volně. Někdy mají soutěžící zajímavě zapletené pevné účesy.

Tým se skládá z dětí, které se podle kondice, síly, fyzicky a vytrvalosti rozdělí do jednotlivých kategorií.

Sestava má být stejná po celou sezónu od září do června. Sestavy se nacvičují během tréninků. Na aerobik se chodí 2x – 3x v týdnu, na sportovní aerobik 4x – 5x v týdnu. Na tréninku se posiluje, běhá, trénují se povinné prvky, gymnastika a trénují se i celé sestavy, abychom je nezapomněli.

Tento sport mě baví.

Kateřina Podrová, 7. C

Ani pro autory, ani pro fantazii neexistují hranice

Už se vám někdy stalo, že jste moc toužili po tom přečíst si skvělou knihu a nemohli ji najít? Napadlo vás napsat si ji sami? Tady jsou nápady některých z vás, jaké příběhy byste v takových knihách rádi nacházeli.

(vybráno z příspěvků do literární soutěže rostemesknihou.cz)

Klárčino utrpení

Příběh je o dívce jménem Klárka, která neměla moc lehký život...

Bydlela s rodiči v Londýně, měli krásný život. Oba pracovali jako právníci. Měli docela dost peněz a bydleli i v krásném domě. Bohužel jednoho dne mamince zjistili rakovinu. Maminka ležela v nemocnici dlouho, ale najednou nemoc měla rychlý proces. Její rodina s ní byla až do úplného konce.

Tatínek s Klárkou nemohli dlouho na maminku zapomenout, ale i tak museli začít nový život. Museli se i přestěhovat, protože všechno kolem jim připomínalo maminku. Přestěhovali se do menšího městečka. Otec chtěl pracovat pořád jako právník, ale i to mu připomínalo minulost. Začal tedy pracovat v obchodě, než si najde lepší práci. To také znamenalo, že už nebyli tolik bohatí. Pro Klárku bylo všechno tak nějak těžké, protože musela navíc opustit i své kamarády. Klárka šla poprvé do nové školy, vešla do třídy a všichni se na ni tak zvláště dívali. Nevěděla proč. A ze začátku už bylo jasné, že ji mezi sebe nevezmou. Byla tam obzvláště jedna partička, která se jí smála. Byly to jen holky. Jednoho dne jí tatínek představil jeho přítelkyni. Jmenovala se Marie a měla stejně starou dceru jako ona a jmenovala se Bára. Když ji

Klárka uviděla, tak si říkala, že už ji někde viděla. A ano, byla to jedna holka z té party, která se jí smála. Každý den se jí smála nejen ve škole, ale i doma. Její táta tomu nevěřil a samozřejmě ani Marie ne.

Asi za tři týdny do školy přišel nový kluk, jmenoval se Marcus, ale ani jeho ostatní děti nevzaly. Klárka se s tím klukem jako jediná začala bavit. Byl to jediný kluk, který se s ní dokázal vůbec bavit. Chodili každý den ven, chodili spolu do školy a vlastně to byli nejlepší kamarádi. Klárka se konečně necítila osamělá. Jednou ho Klárka vzala k ní domu, ale potkali Marii, které se to samozřejmě nelíbilo a zakázala jí to. Tak šla za tatínkem, ten by jí to povolil, ale když tam byla Marie, tak mu řekla, že ne, a tatínek ji poslechl. Tatínek měl Klárku radši, ale bylo vidět, že ho kvůli Marii ztrácí. Jediný, kdo ji měl rád, byl Marcus. Vlastně měla dva lidi, kteří ji měli rádi, tatínka (toho ale pomalu ztrácela) a Marcuse, ten ji měl hodně rád. Ve škole se začaly dít hrozné věci. Bára a ta její partička začaly Klárku šikanovat, trvalo to poměrně dlouho, ale Klárka věděla, že když to doma řekne, tak jí to nikdo nebude věřit. Jednou se Klárka odhodlala a chtěla všechno Báře oplatit. Jenomže všichni věřili Báře, jak Marie, tak i tatínek. Bylo jí z toho smutno.

Petra Šťastná, 6. B

Navíc začala pozorovat, že Marie tatínka nemá ráda, že se chová jinak než dřív. Jednou Klárka přišla domů a uviděla tatínka na zemi. Hned volala záchranku. Ale později jí v nemocnici řekli, že tatínek zemřel, že ho někdo zřejmě otrávil.

Celé dny a týdny probežela, protože tatínek byl jediný, kdo jí z rodiny zbyl. A Klárka věděla, že tatínka otrávil Marie, a tak se bála, že se jí brzo stane to samé. Šla s tím za Marcusem a jediné, co ho napadlo, že spolu utečou. Někam pryč a začnou znova další život. Jak Marcus řekl, tak udělali, Marii ani Báru už nikdy neuvidí. Věděli, že ještě nejsou dospělí, aby mohli žít sami, ale s Marií a Bárou už by to nepřežili.

Nikol Hodková, 8. D

Masožravá země

Olívie, Artur a Zbyšek byli nejlepší kamarádi. Žili v Americe, kde také chodili do školy. Byl to jejich poslední a normální den. To, ale nikdo nevěděl.

V ten samý den ve Francii byl vědec, který se zajímal o masožravé rostliny. Zrovna našel úplně nový druh. Vždy si bral jen dvě rostlinky, jednu na zasazení, aby ji mohl pozorovat, a druhou na vymačkání jejich látek. Když vymačkal jejich látky a dal je pod mikroskop, tak se úžasem lekl. Uviděl, jak se to hemží malými potvůrkami. Hodil tam jedno malé semínko, aby zjistil, co se stane. Semínko se začalo zvětšovat a množit. Vědec se lekl a praštil do mističky s tekutinou, která se rozlila po celé laboratoři. Uvědomil si, že je to průšvih. Nic se nedělo, a tak se uklidnil a odešel domů.

DEN 2.

Vědec si cestou do laboratoře poskakoval radostí, že se nic nestalo. Bohužel se toho stalo až moc. V dálce zahlédl něco velkého, co se hýbe a množí. Utekl na nejbližší rozhlednu, aby se rozhlédl. Množilo se to až nečekaně rychle. Nevěděl, co má dělat. Jediné, co věděl a byl si tím na 100 % jistý, bylo to, že se to rozmnoží po celém světě. Zavolał kamarádovi a vše mu vysvětlil. Napadlo ho, že by se z toho mohla udělat celosvětová hra. Nebyl to zas tak špatný nápad, alespoň by měl dost času na to vrátit to vše do původního stavu.

DEN 3.

Rostliny už byly po celé Zemi. Byly nejméně 5m vysoké. Neda-

lo se nic udělat než vyhlásit hru. Pravidla: ŽÁDNÁ NEJSOU, JEN SNAHA O PŘEŽITÍ. Postavy se vylosují, aby to bylo spravedlivé. Bude cca 50 záporáků, každý má svoji práci. Vrazi - zabíjet lidi, Pojídači jídla - jedí všechno jídlo, Sázeči rostlin - zasazují nové masožravé rostliny (rostliny je nemohou zabít). Další jsou Ochránci, těch bude také 50: ničí rostliny a dávají jídlo (mohou jen vyhrát). Délka hry bude 54 dní.

DEN 4.

Olívie, Artur a Zbyšek se bojí, nevědí, co budou dělat, když budou vylosováni. LOSOVÁNÍ ZAČÍNÁ. Začne se Ochránci. To jsou..... Olívie. Záporáky jsou Zbyšek. A to nejhorší je, že Zbyšek je vrah. Jejich přátelství zcela končí. Zbytek lidí se snaží přežít.

Start. Všichni se rozběhli pryč. Zbyšek, Olívie a Artur se domlouvají na tom, že se navzá-

jem budou chránit. Zbyšek byl proti. Je přeci vrah, tak proč by je měl chránit. Asi tak 10 minut se tam dohadovali, až do chvíle, kdy se Zbyšek rozběhl proti Arturovi.

DEN 29.

Už zbývá pouze desetina lidí. Přidává se nová schopnost pro lidi: ohočení zvířat. Artur si ohočí sojku, aby věděl o všem, co se děje. Zbyšek napadl Artura zezadu. Najednou příběhne Olívie a začne pořádná rvačka na život a na smrt.

KONEC HRY

Vyhráli Záporáci, Ochránci a Artur jako jediný člověk. Na celé Zemi zbylo pouze 76 lidí: 23 záporáků, 50 ochránců, Artur, vědec a jeho kamarád.

V pokračování knihy se budou pokoušet dát Zemi zpět do pořádku a vrátit lidi. To se jim ale zvrtně.

Anna Bajerová, 8. D

Anežka Leistnerová 7. C

Osmitisícovka

Chtěla bych číst knihu o horolezkyni, která v příběhu zdolává jednu z osmitisícových hor. Jednoho dne se jí zdálo, že společně s kamarády zdolává osmitisícovku, a zdálo se jí to tak reálně, že o svém snu druhý den vyprávěla kamarádům.

Po velké diskuzi postupně všem došlo, že by nebyl špatný nápad tento sen uskutečnit. Nadešel večer a všem se honilo hlavou, jak to udělat. Většina z nich usnula až v brzkých ranních hodinách. V dalších dnech dávali postupně dohromady nutnou výbavu: horolezecké sedáky, mačky, lavinový batoh, který je povinný a obsahuje nejnужnější věci potřebné v případě pádu laviny, a pochopitelně nezbytnou helmu, oblečení do extrémních podmínek a jídlo.

Po všech přípravách je konečně čekal čas odjezdu. Cesta trvala úporně dlouho. Po ubytování v základním táboře a seznámení se s prostředím rozhodli o správném načasování výstupu. První kroky jejich výstupu byly plné nadšení, ale po

pár hodinách chůze jim došlo, že to nebude tak jednoduché, jak si o tom povídali u čaje. Po každém metru to bylo horší a horší.

Někomu vadila vysoká nadmořská výška, někoho přemohla únava, a tak byli nakonec všichni rádi, že se dostali do prvního tábora. První noc byla těžká. Ráno se probouzeli s obavami, co je bude další den čekat. Po nelehkém oblékání a balení veškerého vybavení se vydali na putování k druhému táboru. Čím výš lezli, tím víc ubývalo kyslíku. Navíc se neskutečně rychle změnilo počasí. Nejprve začal foukat vítr, který postupně zesiloval, a nakonec se přidala i sněhová vánice.

V nepříznivém počasí lezli v tzv. komínu a náhle zjistili, že poslední v řadě chybí. Najednou vypukla panika. Nikdo nevěděl, co má dělat. Bylo jim ale jasné, že jde o život jejich kamaráda. Poslední dvojice v komínu ihned zareagovala a začala sestupovat níže, aby po něm mohla pátrat. Ostatní pokračovali v cestě ve stále nepříznivějším počasí do

druhého tábora. Ač byli všichni po předešlých událostech fyzicky vyčerpaní a psychicky na dně, usnuli docela rychle. Ráno dostali vysílačkou skvělou zprávu z prvního tábora, že jsou všichni tři kamarádi v bezpečí, a proto se nakonec rozhodli ve výstupu pokračovat. Po čtyřech hodinách dosáhli vytouženého vrcholu a zapíchlí do země jejich vlajku. S radostí z uskutečněního snu sestoupili postupně až do základního tábora, kde se šťastně shledali s jejich kamarády. Vzájemně si vyprávěli své zážitky, ale hlavně byli všichni zvědaví, co se vlastně jejich kamarádovi přihodilo. Po dlouhém vyprávění se dozvěděli, že se mu během výstupu zamotala hlava, spadnul a zlomil si nohu.

O měsíc později se opět sešli v jejich oblíbené čajovně a v dobrém zavzpomínali na zdolávání osmitisícovky a na sen, kterým to vlastně všechno začalo.

Eliška Tlapová, 6. B

Zrada kam, se podíváš

Moje máma pro mě vždy chtěla to nejlepší, jednoho dne navždy odešla...

Zvoní mi budík jako každý normální den, ale já byla celou noc vzhůru, protože jsem se bála, co můj otec zase provede. Když tu s námi byla máma, bylo to vše jednodušší a tolik jsem se nebála. Vstala jsem z postele a hned, jak jsem vyšla z mého pokoje, kde jsem trávila většinu svého

volného času, jsem zjistila, že doma nikdo není. Upřímně se mi ulevilo, protože tátovy každodenní připomínky mi vždy zkazí celý den.

Udělal jsem si mou oblíbenou snídani. Vločky, jogurt, ovoce – to všem chutná velice! Nahrnuly se mi slzy do očí, protože jsem si tuhle snídani dělala vždy jen s mámou, dneska si ji poprvé dělám sama. Na své mámě jsem

byla až nezdravě závislá, protože jsem neměla žádné kamarády a ani jsem nikdy s nikým nechočila, byla jsem prostě jinačí než všichni ostatní. Za dva týdny mám oslavit své 17. narozeniny a tohle bude první rok, kdy hádám, že mi nikdo nepopřeje, ale já už jsem s tím nějak smířená. Musím začít od znova, najít si kamarády a užívat si život, ne pořád jen sedět doma.

Po snídani jsem se umyla a vzala si oblečení, které jsem nikdy doposud neměla na sobě v blízkosti jiných lidí, protože jsem se vždy bála ukazovat moji světlou pokožku. Ano, jsem zrzka a všichni si ze mě dělají legraci, že vypadám jako liška. Šla jsem na autobusovou zastávku a nejznámější trio na naší škole, které má přezdívku „SOS“ — Sophia, Olivia a Stella si mě všimly a divily se, kdo jsem. Sophia na mě zavolala: „Ty jsi tu nová?“ Šla jsem k nim a povídám jim s výrazně poznatelnou trémou na mém hlase: „Nejsem nová, to jsem já, Ellie Adamsová.“ „Jo aha, to jsi ty,“ říká Stella, „vůbec jsme tě nepoznaly, jak si změnila styl, moc ti to sluší a hrozně ti závidím tvé vlasy, jsou krásné!“ Usměji se a poděkuji.

Autobus přijíždí a holky mi nabídly, jestli si nechci přisednout k nim, nabídku jsem s radostí přijala. Když jsme se daly

do řeči, došlo k tématu „kluci“ a já trochu zčervenala a řekla: „Nikdy jsem s nikým nechodila.“ Nastalo trapné ticho a Olivia odhodlaně vyjekne: „El, tedy jestli ti takto můžeme říkat, my bychom o jednom klukovi věděly, kterému se líbíš!“ Stella dodává: „Ano, Marcusovi z druháku, je hrozně sexy, celá škola po něm jede!“ Trošku jsem zrudla, protože Marcus byl fakt moc pěkný a představa, že by chtěl mě, je neuvěřitelná. „SOS“ se začaly chechtat, ale já si toho nevšímal. Moje myšlenky začaly být jen a pouze o Marcusovi. Autobus prudce zabrzdil a všichni jsme se pokoušeli držet balanc, bohužel marně, půlka z nás popadala a všichni vybuchli smíchy. Když jsme vystoupili, holky koukaly do jednoho mobilu a někomu vypisovaly, já to ale neřešila a šla do šaten. Po cestě jsem potkala Marcuse, který mě s úsměvem pozdravil: „Ahoj Ellie!“ Úsměv

mu oplatím a též ho pozdravím. Ukazuje na mě, ať jdu k němu. Bez jediného zaváhání za ním jdu a nejmilejším hlasem, co umím, se ho ptám: „Copak potřebuješ?“

„No, rád bych tě někam pozval, už delší dobu se mi líbíš,“ odpovídá. Mírně na mně byla poznat nervozita, ale mám dobrou, někdy trochu i na škodu, vlastnost, a to je rychlé reagování na cokoli. Vybálila jsem na něj: „Moc ráda bych šla, tak si dáme po škole sraz a domluvíme se?“

„Ano, samozřejmě!“ reaguje na mou nabídku. Obejme mě, něco za mými zády dělá rukou, ale já to nevnímám, protože jsem za posledních patnáct let nejšťastnější. Navzájem si zamáváme a oba se vydáme do našich tříd...

Stella Hosnedlová, 8. D

Tajemná říše pod vodou

Chtěla bych si přečíst o říši pod vodou, kde by byla hlavní hrdinka mořská panna Mariel, a zažívala by různá dobrodružství se svojí kamarádkou, velrybou Daphne.

Byla jednou jedna říše pod vodou, kde žily mořské panny. Tyto krásné bytosti plavaly hromadně kolem korálů a zpívaly písně, které se nesly skrz naskrz oceánem. Jedna z mořských panen se jmenovala Mariel a měla nádherné zlaté vlasy. Vždycky toužila po dobrodružství a jednoho dne se odvážíla plavat daleko od ostatních.

Cestou potkala Daphne, která jí ukázala cestu do tajné jeskyně. Mariel se odhodlala vstoupit do jeskyně a objevila tam tajemství, o kterém se nikdo v říši pod vodou nezmínil, v hloubce jeskyně se nacházela truhla s poklady. Mariel se rozhodla, že najde poklad, i když to znamená nebezpečí. Přemohla překážky, a nakonec našla truhlu plnou perel a kouzelných lektvarů, ale zjistila, že se nemůže dostat ven. Pomocí písně začala volat o pomoc a najednou se před ní objevila Daphne.

Daphne se rozhodla Mariel pomoci a společně překonaly překážky a dostaly se ven z jeskyně. Mariel byla velmi

vděčná a rozhodla se, že zůstane s kamarádkou Daphne, a od té doby spolu prožívaly mnoho dobrodružství a objevování tajemství v říši pod vodou.

Lucie Zborníková, 6. B

Karolína Švejarová, 7. C

Komiks

Vzkaz od Honzy, autora komiksu:

Honza Veselý, 4. C

"Samozřejmě vím, že dinosaur se píše s měkkým "i", ale co když to pak někdo špatně čte?! Raději jsem napsal tedy tvrdé "y", aby i ti mladší to četli správně."

Živější, než kdy dříve

Život mladé Becy, kterou už nebaví poslouchat řeči o apokalypse, a tak udělá rozhodnutí, které jí může stát život.

„Ne, to nic není, je to jen škrábanec, ne, prosím, koukněte se!“

Beca přesvědčovat lidi neumí. Přesvědčovat umí tak maximálně sebe. Kdyby nešla ven z tábořiště, nemusela by se teď stresovat...

Od té doby, co ji rodiče strčili do nejvíce strážného tábořiště tady v Česku, věci se extrémně změnil. Dříve bydlela ve velkém teplém domě s rodiči, pejskem a spoustou jídla. A teď? Teď je ráda, když se přes všechno to chrápání jejích dospělých spoluobčích vůbec vyspí. Nesnáší to tady, vždy si přeje, aby mohla prostě vypadnout, jen na chvíli být volná nebo si třeba najít kamarády. Stále jim tady vymývají mozky s tím, že kdyby šla ven, tak ji zavraždí zombíci. Nebo jí vypráví, jak je zombie apokalypsa a má vlastně štěstí, že je tady v tom tábořišti uzavřená. Jenže ona ničemu takovému nevěří, nemůžeme se divit.

Dřívějšího večera:

Jednoho rána se Bece naskytlá příležitost. Mohla by se jako dobrovolnice podívat mimo tábořiště, sháněla by jídlo a vodu. Zdálo se jí to divné, vždycky jí zakazovali chodit ven. Vyhrožovali, že ji zabijí hned, co vyjde pryč z tábořiště, ale najednou jí dávají možnost tam jít. Konečně by měla šanci nadechnout se čerstvého vzduchu. Ne dezinfekce, kterou na ni každý den stříkají, aby údajně nechytla virus. Ne pach zkaženého jíd-

la, které tady je snad už od doby, co Beca nastoupila, ani smrad ze zpoceného oblečení, co perou pouze jednou měsíčně. Beca by ucítila ten čerstvý zdravý vzduch, který nikdy nejspíš necítila. Stejně se jí to moc nezdálo, může to být nebezpečné, ale malý hlásek v její hlavě ji přesvědčil, aby do toho šla.

Je odpoledne a Beca se chystá na její velký den. Nejenže se podívá ven, také má šanci vidět, jestli jsou ti zombíci opravdu skuteční a existují, jak jí neustále opakují. Stáhla si svoje hnědé vlasy do drdolu a vyrazila. Beca je jediné dítě z celého tábořiště a jediný člověk, co se rozhodl jít

ven. Bude to muset zvládnout sama. Vůbec jí to nepřijde divné, proč by také mělo, že? Od vojáka dostala batoh s jídlem a vodu na cestu. Prošla kolem kontroly u vchodu i východu a před ní se začala otevírat vojáky zabezpečená železná brána. V hlavě se jí honila spousta otázek. Je to bezpečné? Co když zombíci opravdu existují? A hlavně. Proč by ji sem rodiče poslali, kdyby žádní zombíci neexistovali? To jim opravdu připadá tak zbytečná, že ji sem pošlou? Než si Beca stihla odpovědět na jakoukoliv z otázek, brána se otevřela. Je to tu, Beca je venku...

Dominika Stropnická, 8. D

Knížka o farmě

BIL JEDNOU
 JEDEN PES A TEN SE
 JMENOVAL NUFIK A TEN
 POMÁHAL VŠEM
 PO KRÁLÍKÁCH
 VŠECHNO A POTOM
 BIL MOC NUFIK CÍTIL
 ŠEL SE PODÍVAT VEN
 A NAŠEL TAM KOČKU
 A TA KOČKA BYLA ZLA
 A BILA ZLA NA NUFIKA
 ŠVEDLA NA NUFIKA ŽE
 CELOU FARMU A BIL
 MOC SMUTNÝ. 1

BIL BYLA TAM I JEDEN
 PES A BYLA TO HOLKA
 JED A TA SE JMENOVALA
 JMEI NUFINKA A NUFIK
 POBA JEMILOVAL BILA MOC
 PO K HODNÁ A UDELALA
 VSE MU PELECH A
 BIL BYL MOC ŠTASTNÝ
 ŠEL BIL VÍCE NEŽ
 A NA JEHO FARMĚ
 A TA A ŠEL VEN
 A NAŠEL TAM
 KÝTKU A CHTĚL
 ŠVEDL JI DAT NUFINCE
 CELI ALE PŮR MU UKLIZELA
 MOC. 3

BYLA CELA' ZMACHNAT S
 A NUFIK BYL SMUTNÝ A
 TAK ŠEL SPÁT POTOM
 BYLO RÁNO TAK ŠEL
 SI DAT SNYDANT
 POTOM KDYZ BYL MASVIDANT
 ŠEL MAJIT MĀKOU
 JINOU KÝTKU ŠEL JI
 DAT DO NUFINKY PELECHU
 POTOM NUFINKA SE
 ZBUDILA A UVÍDELA
 KÝTKU. 5

NUFINCE NUFIK RĀČNE
 BJEŽEL JI ZACHRÁNIT
 A VÝHRÁL DAL SI JI
 NA SEBE ŠEL DO FARMY
 A DAL JI DO PELECHU
 A ŠEL PUSTIT TELKVU
 A ŠEL OTAČÍVATX
 POTOM VĚCO CÍTIL
 ŠEL SE PODÍVAT
 A BYLO TO MĀSO BYLA
 TO HROMADA MĀSA
 VON TO VŠEHNO ŠVEDL
 POTOM MUŽ BYLO JĀRATNĚ

ŠEL JI DAT
 NUFINCE
 A BYLA MOC
 ŠTASNA' DA LA
 PUSU NUFIKOVI
 NUFIK BYL TAKY
 MOC ŠTASTNÝ, ŠEL
 POMOC NUFINCE
 DAL SE DĀČKU
 RŤI POTOM ŠEL
 SPÁT. 19

BYL TAM PES KTEREJ
 SE JMENOVAL NUFIK
 BYL NA VŠECHNY HODNE
 POTOM VĚCO UČÍTEL
 A BYLA TO KOČKA KTERÁ
 BYLA ZLA. TAK
 ILUSTRAL ŠTĚPÁNKA
 RŮŽIČKOVÁ TŘÍDA 2. J.

Štěpánka Růžičková, 2. C

Jsem sdílené kolo

Ahoj, jsem Nextbike, jsem sdílené kolo ve městě Písek. Moje číslo je sedm. Ještě před několika dny jsem vypadalo úžasně. Velikost tak akorát pro každého, pevná černá kola se stříbrným výpletem, čistý bílý rám s mým jménem, s koženou měkkou sedačkou, rovná řídítka se zvonkem a šlapky, co se točily jedna radost. Každý, kdo prošel kolem, se po mně ohlížel. Dnes už tak ale nevypadám.

Je listopadové pondělí ráno a stojím u kulturního domu. Právě na mě nasedá desetiletý chlapec a míří kolem řeky přes Starý most až k zimnímu sta-

dionu. Je zrovna po dešti a ten kluk se mnou projíždí každou kaluž, kterou potká. Už nejsem tak čistý, ba naopak — jsem špinavý jako prase. Tahle zběsilá jízda kluka baví ještě hodinu. Pak mě postavil ke značce nedaleko starého domu a celý týden si mě nikdo další nevšiml.

Mezitím nasněžilo, je mi zima a přestalo mi svítit světlo. Po tom týdnu si mě konečně někdo půjčil. Byla to dáma středního věku s krásnými dlouhými vlasy. Přišla ke mně a říká: „Potřebuju rychle do práce, tak mi pomůžeš.“ Nadšeně jsem přijalo platbu přes aplikaci a vyjely jsme. Jely jsme

kolem kina Portyč, pak přes Nový most a nakonec se mnou projela Jeronýmovou ulicí. Jely jsme až takovou rychlostí, že mi upadla šlapka. Paní moc šťastná nebyla, asi měla opravdu naspěch. Naštvaně mě opřela o zed' nejbližšího domu a zbytek asi došla pěšky.

Myslelo jsem si, že mě ta práce bude bavit, že se budu líbit. Místo toho si mě vždy někdo půjčí, ublíží mi a ani nepoděkuje za služby, které jsem mu prokázalo. Přemýšlím, že dám výpověď, usadím se v nějaké teplé garáži a budu vděčné člověku, který se o mě postará až do konce života.

Jsem tu pro tebe

Amélie Roellová žije jen s tetou Tinou. Matka utekla, když jí byly tři roky a otec zemřel na rakovinu. Jelikož nemají moc peněz, bydlí v malinkém bytečku na konci města. Konečně Amélie dovršila sedmnácté narozeniny a začala pracovat jako servírka v malém podniku poblíž školy, kam chodila. Po nástupu pro ni bylo docela těžké skloubit práci se střední školou, ale asi po měsíci si na to zvykla a zvládala to levou zadní. Ben Silvera má oproti Amélii život jako z pohádky. Bydlí spolu s rodiči v obrovské vile u lesa na konci města. Jeho rodina očekává, že jednou převezme vše do svých rukou a začne dělat ředitele v nejluxusnějším hotelu jako jeho otec, ale Ben nic takového nemá v plánu. Chce procestovat každíčký kousek světa, kam se jen dá dostat. Má však ale problém. S kým ho procestuje?

Cestou do školy Amélii na-

padlo, že by si mohla udělat radost ranní kávou z její oblíbené kavárny. Po příchodu do třídy se usadila do jediné volné lavice u okna. Těsně před začátkem hodiny se ze dveří vyřítil jeden kluk. Jmenoval se Ben. Moc ho nemusela, protože to byl přesně ten typ, který je oblíbený, hezký, bohatý, a jedou po něm všechny holky. Když se rozpačitě rozhlížel po třídě a pak zamířil k její lavici, bylo jí jasné, že s ním bude muset přetrpět hodinu. „Můžu si přisednout?“ Amélie ale nic neřekla, jen se otočila zpátky směrem k oknu a dál přemýšlela. On se mezi tím usadil a hodina začala. Po skončení té neúprosné přednášky od dějepisárky vyšla ze třídy, ani se neohlédla a šla na další hodinu. Když šla po chodbě, zdálo se jí, že na ni někdo volá, ale neotočila se, protože neslyšela svoje jméno. Škola skončila a Amélie musela do práce na

Justýna Císařová, 7. B

Rozálie Chumová, 6. C

směnu. Celou dobu, co tam byla, se nemohla na nic soustředit. Vše jí padalo z rukou, objednávkový pořád pletla, a dokonce na sebe vyklopila celý talíř rajské omáčky. „Co to s tebou krucinál dnes je?“ zeptala se jí nechápavě vedoucí restaurace. „Víš ty co, jdi radši domů, jinak to tu celé podpálíš!“ „Ano, moc se omlouvám.“ řekla a šla se převléct do zadní místnosti.

Po cestě domů furt musela přemýšlet. Byla dokonce tak moc

zabraná do svých myšlenek, že se na přechodu ani nerozhlédla a bum! Auto značky BMW srazilo Amélii i s jejími myšlenkami na zem. Pomoc! Zavolejte někdo okamžitě sanitku! Tohle byla poslední slova, která slyšela, než upadla do bezvědomí. O pár minut později přijela sanitka a rychle odvezla Amélii do nemocnice. Kluk, co ji srazil, jel ihned za nimi.

Po všech možných vyšetřeních zjistili, že utrpěla silný otřes mozku a má zlomenou pravou nohu. Už dva dny je v komatu, ale doktor řekl, že by se měla brzy probírat. Kluk, co srazil Amélii, byl po celou tu dobu v nemocnici s ní. V osm večer se Amélie konečně probudila. Když otevřela oči, stál nad ní vysoký kluk s tmavě hnědými vlasy. „Bene?!“ nechápavě vyhrkla Amélie. „Co se stalo? Proč tu jsi a kde...kde to jsme?“ rozpačitě se porozhlédla po okolí a uvědomila si, že jsou v nemocnici. „Co se krucinál stalo?“ Ben ale jen sklonil hlavu a vypadalo to, že se za chvíli rozbřečí. Bylo jí ho dost líto, ale neřekla nic, protože jí nešlo ani mluvit z toho šoku. „No, víš...“ procitl nepatrně, „měla jsi autonehodu a ... já...“ to už ale nevydržel. Průtrž slz, co se mu linula z očí, byla srdcervoucí. „To já jsem tě srazil.“ vykoktal ze sebe po chvíli. „Cože?“ Amélie nevěřila tomu, co právě slyšela. Bylo jí do breku, ale nemohla kvůli Benovi. „Moc se omlouvám, ani nevím, co se to stalo, prostě...“ Z ničeho nic si vzpomněla, jak přecházela silnicí a ani se nerozhlédla. Co se dělo po tom, už si bohužel nezpomíná. V tu nejnevhodnější chvíli přišel doktor. „Jé, tak konečně jste vzhůru.“ řekl a otočil se na Bena. Ten

sebou trhl, a když uviděl doktora, okamžitě zrudnul. Pohotově si utřel slzy a dělal, jako by tu před chvílí nevzykal jako dítě, kterému vezmete lízátko. „Jak se cítíte? Dali jsme vám prášky na bolest, takže byste to neměla tolik cítit.“ „Kdy mě propustíte?“ vyhrkla najednou. „No, hned to nebude. Máte silný otřes mozku, takže nejmíň pět dní si vás tu necháme určitě.“ Amélie nic neřekla, jen vzdychla. „No nic, musím jít zase jinam, a kdyby něco, tak zazvoňte na sestřičku,“ otočil se a odešel. Amélie ucítila, jak se jí sevřela hrud'. Už věděla, co bude následovat, ale nechtěla se tomu poddat. Bránila se tomu ze všech sil, ale nakonec podlehla. Panický záchvat neměla už pěkně dlouho a bylo to taky vidět. Nevěděla totiž, co má dělat. Ben si okamžitě všiml, že se něco děje. Klekl si k jejímu lůžku a chytil ji za ruku „Poslouchej, teď zkus dýchat stejně jako já.“ Začal nádech, výdech a opakovali to, dokud se neuklidnila. „Jak jsi věděl, co se děje a co máš dělat?“ Ben se zvedl a otřel si tvář do rukou. „Taky je občas mám.“ řekl tiše, skoro šeptem. „A co ty? Máš to poprvé?“ Amélie o takových věcech s nikým nemluvila, dokonce ani s tetou a té většinou říkala vše. Ani teď se o tom nechtěla bavit, a tak jen zavrtěla hlavou. Myslela si, že to bude dál rozebírat a vyptávat se, jako by to udělal skoro každý, ale on nic takového neudělal. „Nemám odejít? Nechceš se trochu prospat?“ „Teď úplně nechci být sama.“ řekla popravdě. On jen přikývl, usadil se a začali si povídat. Amélie si vždy myslela, že je to jen nafoukaný zbohatlík, ale ukázalo se, že to není vůbec pravda. Nakonec oba dva usnuli vyčerpaností až nad ránem.

Eliška Tlapová, 6. B

Uběhl týden a Amélii konečně propustili z nemocnice. Mezi tím s Benem probrali snad všechno, co jen šlo. Probírali ty nejzávažnější témata až po ty nejvíc zbytečné. Po cestě z nemocnice jí Ben musel pomáhat, protože na berlích byla jako neřízená střela. Hned potom ji odvezl přímo před její barák. „Tady bydlíš?“ Ona se otočila a zvedla obočí. „Máš s tím problém?“ „Ne, já jen, že bydlím kousek od tebe.“ už mu na to ale neodpověděla. „Počkej, já ti pomůžu.“ Po chvíli přemlouvání usoudila, že se jí pomoc hodí a dovolila mu odnést její věci až do bytu. Když byl na odchodu, ještě se otočil, aby jí něco řekl: „Zítra na tebe počkám u baráku v půl osmé. Svezu tě do školy a nechci slyšet žádné odmlouvání!“ Amélie přikývla a on odjel. Zbytek dne neprobíhal nijak neobvykle. S tetou Tinou si udělaly instantní nudle a zapnuly si k tomu seriál. Prostě pohodový večer. Jelikož jsou Améliiny myšlenky nevyzpytatelné, nenechaly ji ani na chvíli zavřít oči. Pořád se v posteli převalovala a vrtěla. Bylo to k nevydržení. Až někdy k ránu se jí podařilo přemoc své myšlenky a usnout.

Druhý den ráno slyšela, jak někdo klepe na dveře, ale nevěnovala tomu moc pozornosti. Jen se převalila na bok a s klidem spala dál. Po chvíli někdo začal volat její jméno, a to už ignorovat nemohla. Nemotorně vstala z vyhráté postele, popadla berle a vyšla směrem ke dveřím. Když otevřela, uviděla Bena. „Co tu děláš?“ zeptala se ospale. „Jdu tě vyzvednout, včera jsem ti to říkal!“ v tu chvíli si Amélie uvědomila, že si nenaslavila večer budík. „Já zaspala!“ rychle odbelhala do koupelny se převléct. „Pojď dovnitř a sedni si na gauč. Rychle se nachystám, tak počkej!“ Ben vstoupil a šel se posadit. Amélie nevěděla, co má dělat dřív. Když se podívala do zrcadla, zděsila se, co to má s vlasy. „Tak už vím, proč se ten mizera smál, když mě viděl,“ řekla si a celá se zhrozila, když jí to došlo. Na takovéhle myšlenky nebyl čas. „Vzpamatuj se!“ řekla jen tak pro sebe. Konečně se připravila, dala Benovi batoh, aby jí ho vzal, a mohli vyrazit. Když dorazili ke škole, museli si pospíšet, protože první hodina byla už skoro u konce. Na konec to už ale nestihli. Po zazvonění všichni vyšli ze tříd, takže bylo těžké se s berlemi proplétat davem lidí. „Amélie!“ zavolal dívčí hlas po vstoupení do třídy. „Kde jsi krucinál byla?!“ vešla do třídy a Ben ji hned následoval. Její kamarádka Hanna, která na ni před tím volala, zvedla obočí a podívala se nejdřív na Bena a pak na Amélii. Když se usadila, Hanna přicupitala k Amélii a už to začalo. „Jak to, že jste oba dva nebyli na první hodině? Proč jste šli spolu?“ Hanna pokládala stále víc a víc otázek. Jak, proč, kdy... Amélii už úplně stačilo, že si o ní

a Benovi šeptali na chodbě, když procházeli. Ještě, že u nich nebyl Ben. Kdyby to vše slyšel, asi by se propadla trapností. Hanna jí položila ještě jednu otázku, kterou Amélii naprosto odrovnala. „Líbí se ti Ben?“ Obě si hleděly pár sekund zaraženě do očí. „No to snad nemyslí vážně! Co je to za hloupou otázku!?“ Naštěstí v pravou chvíli zazvonilo a obě to vysvobodilo z transu. Hanna zaplula zpátky do své lavice a už radši nic neříkala.

Čas plynul hrozně rychle a od autonehody to byly už dva měsíce. Nic moc se za uběhlé týdny nestalo, možná jen to, že ji na škole všechny holky nenávidí. Začala se totiž hodně bavit s Benem, proto všechny žárlily. Na chodbách slyšela nadávky a urážky na její osobu, na to, kde bydlí a podobně. Bena to fakt štvalo, ale nic moc s tím dělat nemohl. „Nechceš dnes po škole zajít do naší oblíbené kavárny?“ zavolal na ni Ben přes celou třídu. Všichni se otočili a hleděli na ni. Bylo to dost nepříjemné. Nedašlo se na to zvyknout. „Klidně.“ škola už skončila a oni hned vyrazili. V kavárně moc lidí nebylo a to oba milovali. „Konečně kafe!“ řekla Amélie a usrkla si z hrnku. „Přesně!“ odpověděl a udělal to samé. Když dopili, ještě chvíli si povídali a pak vyrazili projít se kolem řeky. Doprovázeli je krásný západ slunce a atmosféra byla díky tomu úžasná. Začalo se připozdívat, tak oba usoudili, že půjdou už pomalu domů. Ben se celou cestu choval divně. Nedomů dokázala ani popsat jak přesně, no prostě divně. Když dorazili k Améliině domu, bylo vidět, že je Ben nervózní. Ale z čeho? Ptala se sama sebe. Z ničeho nic se postavil přímo před ní. Ona se

lekla, že musela udělat krok dozadu, aby nespádla. Najednou se k ní přiblížil a dal jí pusy. „Tak zase v pondělí.“ Amélie zůstala v transu. Srdce jí bušilo, jako by jí mělo vyskočit z těla pryč. Cítila na sobě, jak zrudla. Chvilí ještě zaraženě stála a pozorovala Bena, jak mizí v dáli. Z transu ji osvobodila až teta, která právě přišla z práce. „Proč proboha stojíš uprostřed ulice jak smyslů zbavená?“ řekla rejpvavě. Amélie zatřásla hlavou a konečně se donutila k chůzi. Doma nebyla schopná si udělat ani čaj. Všechno jako by se zpomalilo a jediné, na co dokázala myslet, byl Ben. Hlavou jí proběhla spousta myšlenek. Líbí se mu? Co to znamenalo? Už byl večer a ona byla vyčerpaná. Lehla si do postele a hned usnula.

Už jsou to tři dny od té pusy, ale jí to připadalo, jako by se to stalo před deseti minutami. Když ho uviděla ve škole, nevěděla, co má dělat. Mám utéct? Mám dělat, jako by se to nestalo? Mám si s ním jít promluvit? Upřímně se jí moc nechtělo. Představa, že má mluvit s klukem, co je do ní očividně zamilovaný, se jí moc nezamlouvala. Sedla si na své místo a čekala, co se bude dít. „Můžeme si po škole promluvit?“ řekl Ben, který seděl za ní. To se mi snad zdá. Už i vymýšlela plán, jak ho odmítnout, že to dnes nestihne, ale nakonec souhlasila. Chtěla to mít za sebou.

Škola utíkala hrozně pomalu. Bylo to k nevydržení a obzvlášť pro Amélii. Celý den se stresovala, co nastane, až s Benem bude muset mluvit. Nevěděla, co k němu totiž cítí a jestli jí vyzná lásku, neví, co bude dělat. Škola byla pomalu u konce a ona nepřetržitě sledovala čas. Po-

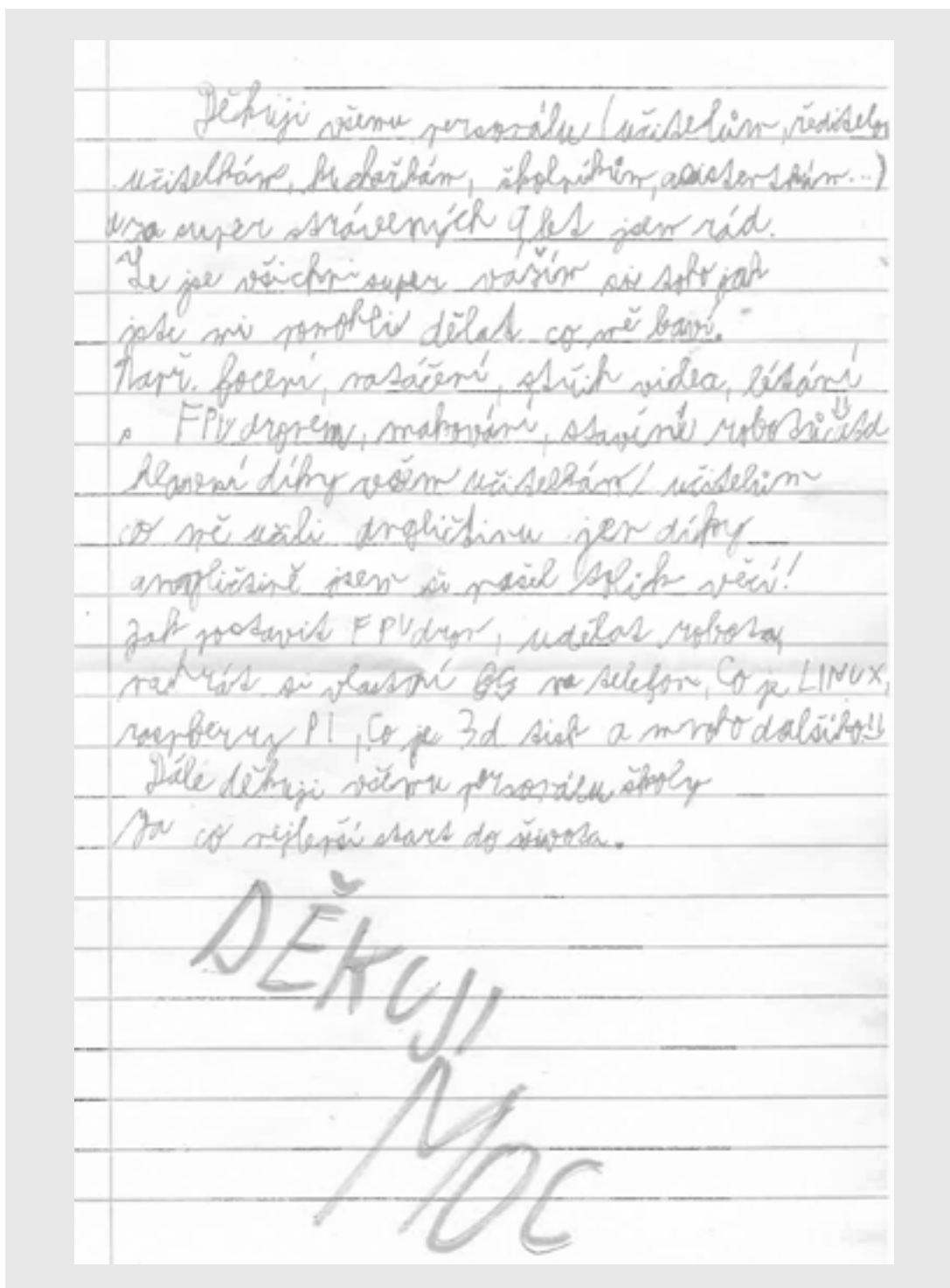
slední zvonění skoro ani neslyšela. Když vyšla před školu, už na ni čekal. „Amélie.“ zavolal na ni. Ona trochu znejistila, jestli nemá na poslední chvíli utéct, ale její nohy ji neposlechly a směřovaly rovnou k Benovi. Ale ne, už je to tady. Ta osudná chvíle je čím

dál tím blíží. Cestou ani nepípla. Ben asi taky nevěděl, co má říkat, takže panovalo trapné ticho. Objednali si kafe a sedli si na terasu malé kavárny poblíž centra města. Věděla, že to za chvíli přijde, ale nevěděla co. „Tak k věci. O čem jsi se mnou chtěl mluvit?“

začala sama od sebe. „Jo jasně no...“ Améliiny uši poslouchaly jako nikdy dřív. Jako by to byla poslední chvíle před ohluchnutím. Srdce bušilo, jako o závod, ale dokázala si udržet chladnou tvář. „Miluju tě...“

Katka Krejčířková, 9. C

Valentýnka pro všechny

Jazykové okénko

Francouzské velikonoční domino

		une tulipe	
un panier		un poussin	
un oeuf en chocolat		un lapin en chocolat	
des oeufs de Pâques		un agneau	
un lapin		la chasse aux oeufs de Pâques	

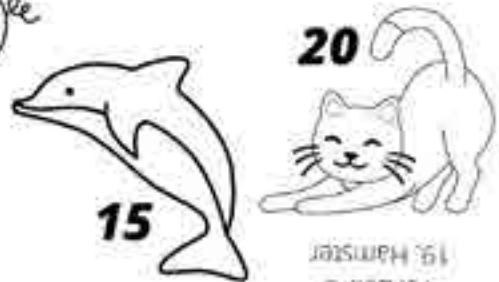
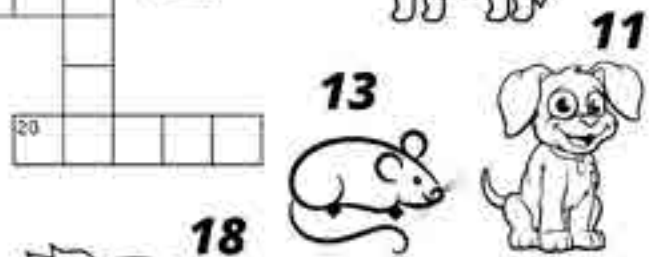
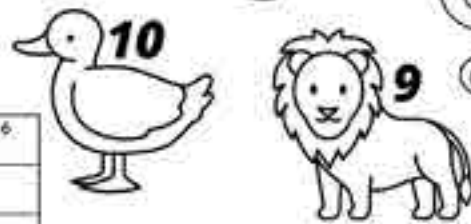
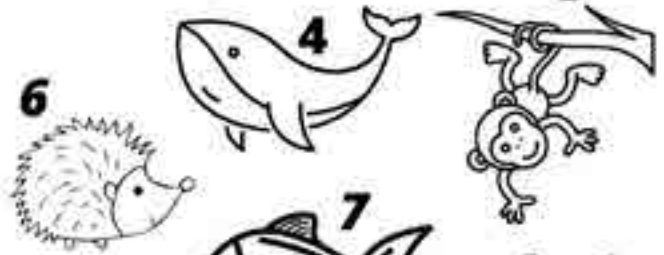
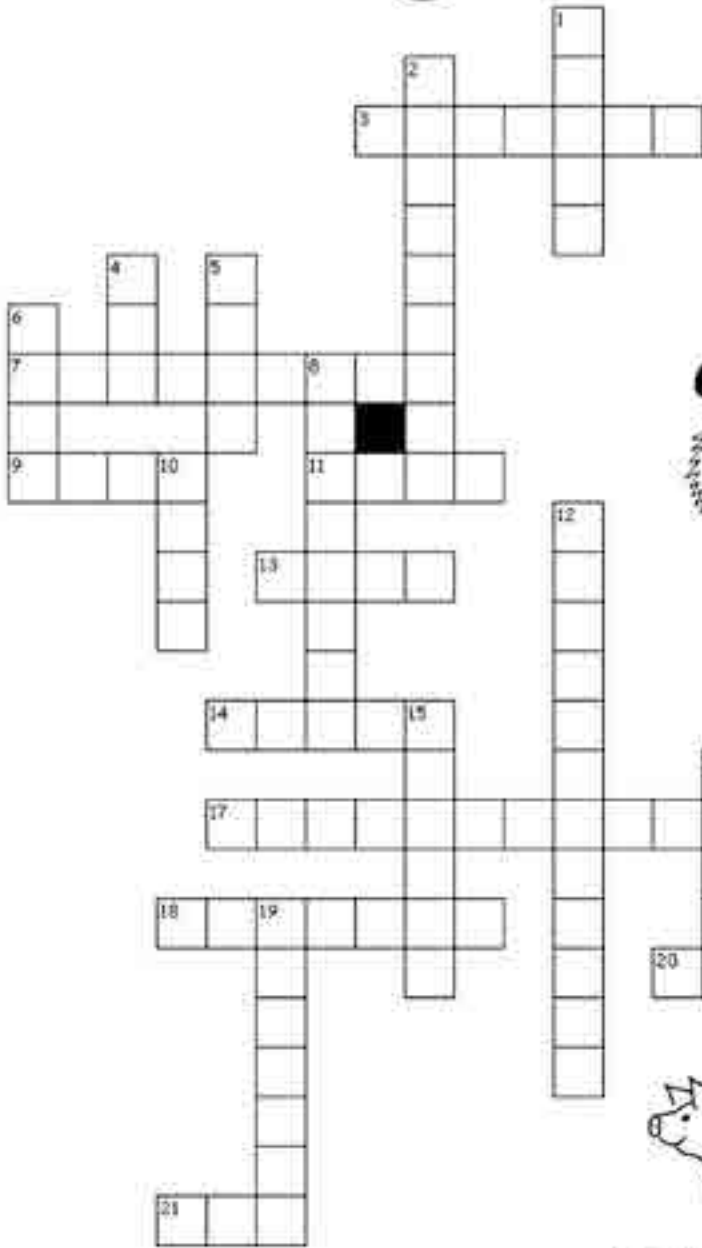

Dominik Morova, 6. B

Valerie Slézová, 6. B

Frühling - Zeit der Tiere

- VODROVNĚ
 1. Vogel
 2. Kaninchen
 4. Wal
 11. Hund
 13. Maus
 5. Affe
 6. Igel
 14. Pferd
 17. Schildkröte
 8. Schlange
 10. Ente
 18. Schwein
 20. Echornochen
 12. Echornochen
 20. Katze
 15. Delfin
 21. Bar
 16. Zebra
 19. Hamster

Hádejte s námi

Otec má tisíce synů,
každému čepici sjedná a sobě nemůže.

Dub a žaludy

Maličký sklípek,
na dvou hřadech slípek a červený kohoutek?

Ústa

Maličké zvířátko
je tahle čiperka,
větvičku přeskočí,
i když je nevelká.

Veverka

Víte, jak začíná příběh ekologů?

Bio-nébio

Posečená znovu roste
a tak pořád, třeba po sté.
Stoupneš na ni, přece vstává.
Má ji ráda kráva.
A též srnka, zajíci,
koza, kůň a králíci.

Tráva

Nemá ruce, nemá nohy
a přeci vrata otevírá.

Vít

Proč je malá hodinová ručička tlustší?

Protože má méně pohybu

Kde je dnes dříve než včera?

Ve slovníku (podle abecedy)

Jmenuj tři po sobě jdoucí dny, aniž bys jmenoval
středu, pátek nebo neděli.

včera, dnes a zítra

Jáchym Chalupa, 6. C

TYLÁČEK - ČTVRTLETNÍK ŽÁKŮ, RODIČŮ, UČITELŮ A PŘÁTEL ZŠ J. K. TYLA A MŠ PÍSEK

Vedení redakce:

Mgr. Martina Pobříšlová

Toto číslo vychází v dubnu 2023.

Grafická úprava a počítačová sazba:

Mgr. Jiří Červenka

Drobné chyby: redakční šotek Tylda

Fotografická spolupráce:

Bc. Eliška Bečková

Adresa redakce: Tyláček

Redakční rada:

kolektiv autorů

KRYŠTOF CENDELÍN, 2. C

JONÁŠ KLEMENT, 4. D

HELENA LÖRINCZIOVÁ, 7. A

NATÁLIE ADÁMKOVÁ, 7. A

TEREZA ČÁPOVÁ, 7. A

MARKÉTA MERHAUTOVÁ, 7. A

ADÉLA JAROŠKOVÁ, 8. A

ZŠ Josefa Kajetána Tyla a MŠ Písek

Tylova 2391

397 01 Písek

telefon: 382 215 104

e-mail: tylacek@zstylova.cz

Jazykový kurz

